

РЕШЕНИЕ

№ 7723

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 11.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **9043** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Ц. Н. Т. от [населено място] срещу Заповед № ЧР – 09-1130 от 28.08.2013 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно - почивно дело”, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 и във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващата, считано от 30.08.2013 г.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и същата не е съобразена с целта на закона. Процесуалният представител на оспорващата адв. К. поддържа жалбата по наведените в нея съображения, като в писмени бележки по делото изразява мотивирано становище за нейната основателност. Иска отмяната на административния акт и се претендират направените по делото разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело”, представлявана от юрк. Н. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалваната заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. – град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно обстоятелството, че към датата на издаване на заповедта оспорващата Ц. Н. Т. е заемала длъжност по служебно правоотношение „главен експерт” в сектор „Административно, информационно и финансово обслужване” в отдел „Югоизточен” в дирекция „Управление на военните клубове и военно-почивното дело” в Изпълнителна агенция „ВК и В.”.

По делото е приета легализирана и преведена диплома № Д. 0040795, МЗ – ЗБ/20-08 от 09.07.2008 г., издадена от Международен университет в М. (хуманитарен), съгласно която Ц. Н. Т. е придобила висше образование с образователно-квалификационна степен – бакалавър по мениджмънт, направление Мениджмънт, при задочна форма на обучение за периода от 2002 г. -2008 г.

Със заповед № ЧР – 09- 298 от 13.05.2010 г. на изпълнителния директор на ИА „Социални дейности на МО” жалбоподателката е назначена за държавен служител на длъжността „старши експерт” с ранг IV младши в отдел „Административно, информационно и техническо обслужване” в ТД Б. в ГД „Управление на социалните дейности” в ИА „Социални дейности на МО” за определен срок за заместване до завръщане на титуляра на длъжността Г. С. М., считано от 17.05.2010 г. В заповедта изрично е посочено, че лицето е с висше образование, бакалавър, специалност „мениджър”, диплома серия Д. 0040795, рег. № МЗ -ЗБ/20-08 от 09.07.2008 г., издадена от Международен университет [населено място].

От служителката е подадено заявление от 20.05.2010 г. да бъде преназначена на длъжността старши експерт в отдел „Югоизточен” в сектор „Административно, информационно и финансово обслужване” по основен щат, считано от 25.05.2010 г.

Със заповед № ЧР – 09 – 178 от 25.05.2010 г., издадена на основание чл. 87 а, жалбоподателката е преназначена на длъжност старши експерт в сектор „Административно, информационно и финансово обслужване” в отдел „Югоизточен” в дирекция „Управление на военните клубове и военно-почивното дело” в ИА „ВК и В.” за определен срок за заместване до завръщане на титуляра, считано от 25.05.2010 г.

Според изискванията за заемане на длъжността, утвърдени с длъжностна характеристика (прил. на л. 37 – л.39 от делото) лицето следва да има завършено висше образование с образователно-квалификационна степен – бакалавър, област на висше образование – социални, стопански и правни науки.

С писмо от началника на отдел „ЧР” служителката е уведомена, че отговаря на условията за участие в процедурата по провеждане на конкурентен подбор за длъжността „главен експерт” в сектор „АИФО” в отдел „Югоизточен” в дирекция „Управление на военните клубове и военно-почивното дело” в ИА „ВК и В.”. Писмото е получено от жалбоподателката на 07.04.2011 г.

На 07.04.2011 г. същата е заявила съгласието да участва в конкурентния подбор за длъжността. Със заповед № ЧР – 09 0221 от 07.04.2011 г., издадена на основание чл.82, ал. 3 от ЗДСл, жалбоподателката е преназначена на горепосочената длъжност, считано от 08.04.2011 г.

Според изискванията за заемане на длъжността „главен експерт” в сектор „АИФО”, отдел „Югоизточен” в дирекция „Управление на военните клубове и военно-почивното дело” при ИА „ВК и В.”, утвърдени с длъжностна характеристика (прил. на л. 49 – л.52 от делото) лицето следва да има завършено висше образование с образователно-квалификационна степен – бакалавър, област на висше образование – социални, стопански, правни науки; хуманитарни науки; технически науки.

Със заповед № ЧП – 09-289 от 20.02.2013 г. жалбоподателката е повишена в ранг, като ѝ е присъден III младши ранг, считано от 01.02.2013 г.

С писмо изх. № 4558 от 11.07.2013 г. на изпълнителния директор на ИА „ВК и В.” до Министерство на образованието и науката с копие до Националния център за информация и документация е изпратено копие от диплома Д. 0040795 с рег. № МЗ – 3Б/20-08 от 09 юли 2008 г., издадена от Международен университет в [населено място] на Ц. Н. Т.. Поискано е становище за легитимността на Висшето учебно заведение, издало дипломата и самата диплома.

С писмо № 03-430 от 22.07.2013 г. от главния секретар на МОН, адресирано до изпълнителния директор на ИА „ВК и В.” органът е уведомен, че писмото относно легитимността на изпратената диплома е изпратено на Н. по компетентност.

С писмо изх. № 04-01-11 от 09.08.2013 г. от Националния център за информация и документация изпълнителният директор на ИА „ВК и В.” е уведомен, че М. университет (хуманитарен) в [населено място] е акредитирано висше училище единствено на територията на Руската федерация и принадлежи към националната система на висше образование на Руската федерация и съответно, че същият провежда обучение на територията на Б. в нарушение на българското законодателство, поради което фигурира в сигнал на министъра на образованието и науката до главния прокурор на РБ. В писмото е отразено, че липсва информация Ц. Т. да е подавала заявление за академично признаване на дипломата и ако има правен интерес, то тя трябва да подаде заявление по реда на чл. 8 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища.

С оспорената заповед № ЧР – 09 – 1130 от 28.08.2013 г. на изпълнителния директор на ИА „Военни клубове и военно-почивно дело”, издадена на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл и във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 6 от ЗДСЛ – притежаваната от лицето диплома е нелегитимна и невалидна на територията на РБ съгласно писмо № 04-01-11 от 09.08.2013 г. с вх. № 6401 от 14.08.2013 г. на Н. към МОН, е прекратено служебното правоотношение със служителката, считан от 30.08.2013 г.

С писмо изх. № 830 от 08.08.2013 г. на началника на отдел „Югоизточен” при сектор „АИФО” на жалбоподателката е даден срок до 07.09.2013 г. да представи преведена и легализирана диплома за висше образование.

С писмо вх. № 1305 от 03.09.2013 г. оспорващата е представила копие от преведена и легализирана диплома за висше образование.

Съгласно доклад рег. инд. № 13-00-2568 от 26.09.2013 г., вх. № 7804 от 03.10.2013 г. на главния инспектор към Министерство на отбраната относно извършена проверка по жалба рег. № 13-00-2568 от 13.09.2013 г., подадена от Ц. Н. Т. срещу заповед № ЧР – 09-1130 от 28.08.2013 г., е прието, че жалбата се явява неоснователна.

По делото са представени и приети указания на НОИ № 91-01-210 от 07.10.2008 г. относно представяне на документи от учащи се съгласно чл.34, ал.1, т. 3 от НПОС от страни, с които Б. има сключени договори за правна помощ; договор между НРБ и СССР за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела (ратифициран с Указ № 784 на ДС от 15.04.1975 г., ДВ – бр. 33 от 25.04.1975 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.1976 г., в сила от 18.01.1975 г.).

При така установените факти Административен съд София град, I отделение, IV състав приема от правна страна следното:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на

29.08.2013 г., като жалбата до Административен съд София град е подадена чрез ИА „Военни клубове и военно-почивно дело” с вх. № 7097 от 10.09.2013 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – органа по назначаването, който е изпълнителният директор на ИА „Военни клубове и военно - почивно дело”.

Съдът намира, че в рамките на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на лицето. Видно от данните по делото на служителката е предоставена възможност с писмо № 830 от 08.08.2013 г. да представи заверено копие от преведената и легализирана диплома, издадена от Международен университет (Хуманитарен) в [населено място], Руска Федерация, като ѝ е даден срок до 07.09.2013 г. Въпреки така указаната възможност прекратяването на служебното правоотношение е осъществено с издаването на обжалвания административен акт на 28.08.2013 г., считано от 30.08.2013 г., т.е. преди да изтече срока, даден с цитираното писмо.

От друга страна, оспорващата не е запозната със съдържанието на писмо № 04-01-11 от 09.08.2013 г., вх. № 6401 от 14.08.2013 г., издадено от Националния център за информация и документация (Н.) и съответно, не ѝ е дадена възможност в определен срок да инициира производство пред компетентния орган по реда на чл. 8 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища (наричана по-долу Наредбата).

Така описаните нарушения на административнопроизводствените правила са съществени, тъй като са ограничили правото на защита на държавния служител и са създали пречки това право да бъде надлежно упражнено.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Нормата на чл. 107, ал.1, т. 7 от ЗДСл предвижда, че органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл. 7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението. От друга страна, в чл.7, ал.1, т. 6 от ЗДСл е уредено изискването, че лицето, което следва да бъде назначено за държавен служител, трябва да отговаря на специфичните изисквания, предвидени в нормативните актове за заемана на съответната длъжност.

Не е спорно между страните, че служителката Ц. Т. е заемала длъжност по служебно правоотношение, за заемането на която се изисква висше образование „бакалавър”. Спорен се явява фактът дали отразеното в оспорената заповед, че представената от оспорващата диплома, издадена от Международен университет в [населено място] (хуманитарен) е нелегитимна, съответства на действителното фактическо положение и може да послужи като основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 107, ал. 1, т. 7 вр. чл.7, ал.1 ,т. 6 от ЗДСл.

В изпълнение на задълженията си по международни договори, в т. ч. и на Лисабонската конвенция, държавата е приела изисквания за признаване на придобито в чуждестранни висши училища висше образование с професионална квалификация, както и е определила условията и реда за признаване. Държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища се определят с издадената по законовата делегация по чл.8, т. 8 от ЗВО Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища (нар. Наредбата). По определение визираната дейност представлява официално писмено потвърждение на стойността на дипломата за висше образование или на друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава (чл. 5 от Наредбата). Съгласно чл. 11 от Наредбата признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се извършва чрез оценяване съответствието на данните от представените документи с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б.. При признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се отчитат начинът на приемане на студентите, продължителността на обучението, общия хорариум на изучаваните дисциплини и/или придобити кредити, съотношение на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват фундаменталната, специалната и специализиращата подготовка; съотношение на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват теоретичната и практическата подготовка; резултатите от обучението като съвкупност от придобитите знания, умения и компетентности през периода на обучение; начин на дипломиране. Очертаните в чл. 11 от Наредбата изисквания показват, че макар удостоверителна по резултата си, дейността по признаване на придобито в чуждестранно висше училище образование налага проверка и преценка на редица обстоятелства, характеризиращи процеса на обучение и начина, по който са установени резултатите от него.

В случая обаче се установява по категоричен начин, че представената от жалбоподателката диплома, издадена от Международен университет в [населено място] (хуманитарен) е легализирана съобразно изискванията на закона, като върху нея е поставен и апостил. Съобразно посочените разпоредби в цитираната Наредба удостоверението за признаване на висше образование, придобито в чуждестранно висше учебно заведение, не замества издадената диплома. То е официален документ, който удостоверява, че висшето образование, придобито в чуждестранно висше училище съответства на българските държавни изисквания за придобиване на висше образование по същата и/и или сродна специалност в българските училища. Удостоверението, което се издава по силата на Наредбата, не е документ за автентичност на чуждестранната диплома, тъй като това би означавало изземване на компетентност на чуждестранен държавен орган. В случай, че за български административен орган възниква съмнение относно автентичността на издадена от чуждестранно висше училище диплома, той е длъжен да спре производството пред него до момента на произнасяне от страна на съответния компетентен орган. Основателно е твърдението на жалбоподателката, че представеното от Н. писмо изх. № 04-01-11 от 09.08.2013 г., вх. № 6401 от 14.08.2013 г. не може да служи като доказателство за твърдяната нелегитимност и невалидност на издадената на Ц. Т. диплома. Според цитираната Наредба Н. може да издаде или удостоверение за

признаване на съответната диплома, или отказ, който от своя страна ще подлежи на обжалване по реда и условията на АПК. Н. няма разследващи функции по българското законодателство.

В писмото е отразено, че цитираният университет провежда обучение на територията на РБ в нарушение на българското законодателство, поради което до настоящия момент нито една негова диплома не е получила академично признаване на основание чл.7а , ал.1 ,т. 2 от Наредбата. Това твърдение в писмото не е подкрепено с доказателства, поради което изложеното следва да се приеме като голословно. Липсата на удостоверение за признаване на дипломата, издадено по реда на Наредбата не води до невалидността на същата. Съгласно чл. 12 от Договора между НРБ и СССР за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела документи, които на територията на една от договарящите страни се считат за официални документи, имат сила на официални документи и на територията на другата страна. Следователно, дипломата на Ц. Т. е валидна и легитимна на територията на РБ, доколкото липсват доказателства за установяване на обратното съждение.

Следователно, оспорената заповед се явява издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при липса на фактически и правни основания и при неправилно прилагане на материалния закон, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 300 (триста) лева, представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 10.09.2013 г., приложен на л. 73 от делото.

Водим от горното на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Н. Т. от [населено място] № ЧР – 09-1130 от 28.08.2013 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно - почивно дело“, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 и във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващата, считано от 30.08.2013 г.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ да заплати на Ц. Н. Т. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: